

Andragende derom til Indenrigsministeriet og anmoder nu Folketinget om dets Bistand til at erholde denne Erstatning. Han oplyser, at det fornemlig er Bestemmelserne om Fangsttiden og Fredningstiderne, samt om at han skal holde Fiskegaarden aaben fra Solnedgang Lørdag Aften til Solopgang Mandag Morgen, der paaføre ham saa store Tab. Han anfører, at de af Fiskeriloven paabudne Indskrænkninger i hans Ejendomsret ville i væsentlig Grad komme Fiskeriet til Gode paa hele den betydelige Strækning af Gudenaen og Søerne ovenfor hans Laksegaard helt op til Sluserne ved Silkeborg, idet Udgangen til disse omfangsrige Vaande hidtil har været spærret for den Fisk, som fanges i Frisenvold Laksegaard, hvilket imidlertid nu bliver helt anderledes, naar Fisken uhindret kan passere gennem Laksegaarden. Hans Ejendom, der tidligere havde en betydelig Værdi, er derfor ved disse Bestemmelser bleven meget betydelig forringet. I en senere Skrivelse oplyser han, at en Lodbøjer hvis Ejendom grænser til Gudenaen ovenfor hans Laksegaard, har anlagt Sag mod ham ved Randers Bys Politiret, og paastår ham dømt til under Tvangsmulkt at holde Laksegaarden aaben til de i Fiskeriloven bestemte Tider. Af Hensyn dertil andrager han om, at Sagen hurtigst muligt maa finde sin Afgørelse.

— Fra Fiskere ved Randers Fjord om Nedlæggelse af Frisenvold Fiskegaard for Statskassens Regning. (Indbragt den 6te December 1890 af Folketingsmanden for Præstø Amts 3dje Valgfreds, Leth.)

Andragerne bemærke, at i al den Tid, i hvilken Efterretninger haves, og indtil den nyere Tid, har Fiskeriet i Randers Fjord ikke været underkastet andre Vaand eller Indskrænkninger, end de gennem Tidernes Løb ved Lovgivningen forestkrebne. Da imidlertid Exam. jur. Ostenfeld i 1879 var bleven Ejer af Frisenvold Fiskegaard, tilkendtes ham ved en Højesteretsdom i 1883 Eneret til at fiske i Sejlbybet fra Fiskegaarden til Fjordens Udmunding i Havet. Da derved en talrig Fiskerbefolkning berøvedes sit hidtidige Erhverv, nedsatte Regeringen i 1884 en Kommission for at undersøge Spørgsmaalet om en Afløsning af den ved Højesteretsdommen tilkendte Eneret. I sin samme Aar afgivne Betænkning gav den en udførlig Beretning om Fiskeriforholdene paa Fjorden, og oplyste, at ved den tilkendte Eneret vilde en Fiskeribefolkning af 2,940 Familiemedlemmer blive forarmet og tilbets kastet paa Fattigvæsenet, hvorfor den indstillede, at Fiskegaarden nedlagdes, mod at der af Statskassen udbetaltes Ejeren 300,000 Kr. I en senere Højesteretsdom af 1889 udtaltes det imidlertid, at Ostenfeld ikke havde den af ham paaستااede Eneret hverken til at fange Laks eller anden Fisk i det omhandlede Vandareal; men, da han maatte antages at være berettiget til at fiske i Farvandet „baade med Vaadde, Drætter og i alle andre Maader“, maatte han tillige „ifølge Forholdets Natur og Lovgivningens Grundsætninger (jfr. L. 5—10—44 og Fdg. 2den Januar 1740)“ anses berettiget at modsætte sig, at der i Farvandet „drives Fiskeri af andre, som ikke dertil maatte have særlig Adkomst, paa en saadan Maade eller med saadanne Redstaber, at Fiskenes Dpgang til Laksegaarden derved vilde hindres eller hæmmes“, og Vaad erklæredes derfor at være et Redskab, hvis Brug har i Henhold hertil maatte være berettiget til at modsætte sig. Følgen heraf er, at Ostenfeld faktisk i det væsentlige beholder den ham tidligere tilkendte Eneret, da der i det paagældende Farvand kun kan anvendes Vaad og Tøggergarn, hvilket sidste Redskab ved en Række Domme ligeledes maa henføres til dem, han er berettiget til at modsætte sig. De samme Grunde, som foranledigede Regeringen til at nedsætte Kommissionen i 1884, ere saaledes formentlig endnu tilstede, og det samme gælder om de Forhold, der foranledigede den til dens ovenfor nævnte Indstilling. Man andrager derfor om Folketingets Støtte til Sagens Fremme.

— Fra Grundejere ovenfor Frisenvold Fiskegaard om dennes Nedlæggelse. (Indbragt den 10de December 1890 af Folketingsmanden for Præstø Amts 3dje Valgfreds, Leth.)

Andragerne gøre gældende, at Fiskegaardens Nedlæggelse vil skaffe mange hundrede fattige Familier langs Gudenaen en god Wiindtaagt ved Fiskeri, men at Hovedsagen for dem er at faa fjernet en væsentlig Hindring for Vandets frie Løb i Gudenaen,